πλα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν κακό;...

Ἡ μητέρα ὀρέθηκε ὄρθια μ' ἕνα πήδημα. Τὰ μάτια της πετοῦσανε ἄγριες λάμψεις.

—Μὰ δὲν ἔχεις διόλου καρδιὰ καὶ θάρρος; φώναξε. Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι μήπως δὲν θὰ μπορέσης ἀπὸ τὸ φόβο σου νὰ σταθῆς ὄρθιος στὰ πόδια σου μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα!... Ἐγώ, ὅμως, δὲν σοῦ ζήτησα νὰ φανῆς ἥρωας μπρὸς στὸ θάνατο!... Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ φανῆς ψύχραιμος κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σκηνοθετημένης αὐτῆς ἐκτελέσεως... Συλλογίσου τί εὐκαιρία σοῦ παρουσιάζεται νὰ τιμήσης καὶ νὰ δοξάσης τὸ οἰκογενειακό μας ὄνομα! Στὸ χέρι σου εἶνε ν' ἀφήσης ὄνομα ἀτρόμητου παλληκαριοῦ, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός σου... Ἐσύ, μαλιστα, θὰ μπορέσης νὰ γελᾶς καὶ ν' ἀστειεύεσαι ὡς τὴν τελευταία στιγμή, ἀφοῦ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάθης κακό... Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ δὲν θὰ ξέρουν αὐτὴν τὴ λεπτομέρεια, θὰ ποῦν μὲ τὸ νοῦ τους:

—Μπράβο τοῦ Τζάο Πεπίτο! Κρατάει ψηλὰ τ' ὄνομα τῆς γενιᾶς του! Ξέρει νὰ πεθαίνη σὰν παλληκάρι!...

Καὶ ἡ μητέρα, ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμα.

Ὁ γυιός της δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ αὐτῶν τῶν δακρύων... Ἀγκάλιασε τὴν μητέρα του καὶ ψιθύρισε:

—Καλά, καλά!... Θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ μὴ σὲ ντροπιάσω...

Ἡ μητέρα τὸν φίλησε, τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ—κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ κελλὶ μὲ σταθερὸ καὶ περήφανο βάδισμα...

* * *

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Τζάο Πεπίτο τόνωσε τὸ φρόνημα τῶν ὁμοίδεατῶν του, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο πέθανε ὁ ἀδελφός του Μανουέλ.

Ὅπως ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του, ἔτσι καὶ ὁ Τζάο Πεπίτο ἀκούμπησε μὲ τὶς πλάτες σ' ἕνα τοῖχο, μ' ἕνα τσιγάρο κολλημένο στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του. Ὅπως ὁ Μανουέλ, ἔτσι καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός του προσπάθησε νὰ ξεχωρίση τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας του ἀνάμεσα στὸ βουβὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἐκτέλεσι. Καὶ τῆς ἔστειλε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα στοργικὸ χαμόγελο...

Ὁ Τζάο Πεπίτο φάνηκε γενναῖος μπρὸς στὸ θάνατο. Περισσότερο ἴσως γενναῖος καὶ ἀπὸ τὸν Μανουέλ. Ἕνα παράξενο, εἰρωνικὸ γέλιο ἦταν ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό του.

—Καλὰ σᾶς τἄλεγα ἐγώ! ψιθύρισε ὁ πρόεδρος στὸ αὐτὶ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνδρες σ' αὐτὴν τὴν οἰκογένεια εἶνε ἐπικίνδυνοι... Κυττᾶτε τὸν Τζάο Πεπίτο μὲ τί περιφρόνησι ἀντικρύζει τὸ θάνατο!...

...Ὅπως ὁ Μανουέλ, ἔτσι καὶ ὁ Τζάο Πεπίτο ἔφτυσε τὸ τσιγάρο του, ὅταν ἡ στάχτη ἄγγιξε τὰ χείλη του. Δὲν ἔβγαλε, ὅμως, λόγο πρὸς τὸ πλῆθος. Ὅταν ἄκουσε τὸ πρόσταγμα «Ἐπὶ σκοπόν!» ἄρχισε νὰ γελάη, σὰν νὰ ἦταν βέβαιος, ὅτι ἡ σφαῖρες δὲν θὰ μποροῦσανε νὰ τοῦ κάνουν κακό...

—Πῦρ!...

Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε.

Καὶ ἡ σφαῖρες, ἡ ὁποῖες βρήκανε ὅλες τὸν Τζάο Πεπίτο στὴν κοιλιά, χώρισαν τὸ σῶμα του σχεδὸν στὰ δύο!...

Οἱ στρατιῶται ποὺ πήρανε τὸ πτῶμα του γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν σ' ἕνα ἀμάξι, πρόσεξαν μὲ κατάπληξι, ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καταδίκου εἶχαν παγώσει σὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης ὀδυνηρῆς ἀπορίας!...

...Ἡ μητέρα ἦταν περήφανη γιὰ τὸ ἔργο της. Κατώρθωσε, μ' ἕνα φέμμα, νὰ κάνη τὸ δειλὸ γυιό της νὰ πιστέψη, ὅτι δὲν θὰ πάθαινε τίποτα—τὸν κατάφερε νὰ φανῆ ἄντρας μπρὸς στὸ θανατο καὶ νὰ τιμήση μὲ τὴν παλληκαριά του τὸ οἰκογενειακό τους ὄνομα!...

Ὡστόσο, μονάχα ἡ ἀνάμνησι τοῦ Μανουέλ ἔδωσε στὴν τραγικὴ μητέρα τὴ δύναμι νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ, χωρὶς νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ντροπή της ἐπειδὴ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα γυιὸ δειλὸ καὶ ἀνανδρο σὰν τὸν Τζάο Πεπίτο!...

MORRISS

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΑΙΝ

Κάποτε, ἕνας σύνδεσμος γυναικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, παρέθεσε γεῦμα στὸν περίφημο Ἀμερικανὸ χιουμορίστα Μάρκ-Τουαΐν. Ὁ Μάρκ-Τουαΐν, γιὰ νὰ τὶς «εὐχαριστήση» ἔκανε τὴν ἀκόλουθη πρόποσι:

—Ὑψώνω τὸ ποτήρι μου εἰς ὑγείαν τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὴν μεγαλείτερη δύναμι τοῦ Κράτους, μετὰ τὸν Τύπο, γιατὶ κι' αὐτὲς κυκλοφοροῦν εἰδήσεις, ἡ ὁποῖες ἐνενήντα ἐννέα στὰ ἑκατὸ εἶνε... ψεύτικες!...

ΤΥΧΗ, Ἤ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ:

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝ!

(Τί γίνεται ὅταν κόβεται τὸ σχοινὶ, τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καταδίκου)

Ὅπως ξέρετε, πολὺ σπάνια συμβαίνει νὰ κοπῆ τὸ σχοινὶ, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ κρεμᾶνε ἕναν καταδικασμένο σὲ θάνατο. Ὅταν ὅμως συμβῆ ἕνα τέτοιο θαῦμα, τότε ὅλοι τὸ θεωροῦν, καὶ μὲ τὸ δίκηο τους, σ ἐπέμβασι τῆς Θείας Προνοίας.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ὅταν ἡ προετοιμασίες γιὰ τὸ στήσιμο τῆς ἀγχόνης γινόντουσαν βιαστικά, πολλὲς φορὲς συνέβαινε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ ἐμποδίζεται ἡ λειτουργία της, ἀπὸ μιὰ ἀπρόβλεπτη βλάβη, ποὺ θὰ παρουσιαζόταν.

Στὴν Ἀγγλία ὅμως τὸν τελευταῖο καιρὸ — δηλαδὴ ἀπὸ 200 χρόνια καὶ μετὰ — εἶχαν προβλέψει γι' αὐτὴ τὴ δυσάρεστη περίπτωσι, ἡ ὁποία βασάνιζε ἄδικα τοὺς μελλοθανάτους. Ὅταν λοιπὸν τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης ἔσπαζε τρεῖς φορές, τότε ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἔπαυε νὰ ἰσχυη καὶ ἡ ποινὴ τοῦ τυχεροῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος στὴν κυριολεξία ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, μεταστρεπόταν σὲ ἰσόβια δεσμά.

Μιὰ παρόμοια γενναιοδωρία ἐπεφύλαξε ὁ θάνατος σ' ἕναν Ἄγγλο κακοῦργο, τὸν Τζὼν Λῆ, ὁ ὁποῖος σκότωσε τὴν μὶς Κέϋση Μπάμπαιομπ στὴν πόλι Τόρκεϋ.

Στὶς 23 Φεβρουαρίου 1856 ἔγινε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Λῆ. Ὁ κατάδικος ἀνερχόμενος στὸ ἐκρίωμα ἐξακολουθοῦσε νὰ διαμαρτύρεται πὼς ἦταν ἄθῶος, ὅπως καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης του. Ὡστόσο, ὁ δῆμος δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε παραπάνω, παρὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Γιὰ κανένα λόγο δὲν χωροῦσε ἀναβολή. Ἔτσι ὁ δῆμος τὸν ἔδεσε χειροπόδιαρα κι' ἀφοῦ τοῦβαλε τὴ μαύρη κουκούλα στὸ κεφάλι, τοῦ πέρασε κατόπιν στὸ λαιμὸ τὴ θηλειά. Ὅταν ὅμως ἔκανε νὰ τραβήξη τὸ σχοινὶ, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κατοφθώσῃ. Κάτου εἶχε πιάσει καὶ δὲν τραβιόταν, ἔτσι, ποὺ ὁ Λῆ, ἀναίσθητος, ἔμενε μετέωρος μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Εὐθὺς ἀμέσως τότε ἐπακολούθησε τὸ ἑξῆς κωμικοτραγικό: Ἄφησαν τὸν κατάδικο νὰ πέσῃ λιπόψυχος κάτω στὸ ἔδαφος μὲ τὴ θηλειὰ ἀκόμα στὸ λαιμό, ἐνῶ ὁ γιατρὸς μ' ἐντριβὲς καὶ διάφορα ἄλλα φάρμακα, προσπαθοῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὶς αἰσθήσεις του.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ δῆμος ἀνέβηκε ψηλὰ στὸ ἐκρίωμα, γιὰ νὰ ἐξαχριβώσῃ τὴν αἰτία τῆς βλάβης. Ὅταν κατέβηκε, ὁ Λῆ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴ λιποψυχία του κι' ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὸ ξανακρέμασμά του. Καὶ πάλι ὅμως τὸ σχοινὶ δὲν τραβιόταν κι' ὁ Λῆ βρέθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου. Μολονότι δὲ ὁ δῆμος κατέβαλε ὅλες του τὶς δυνάμεις, τὸ σχοινὶ δὲν φτιανόταν, δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μεταφερθῆ ὁ κατάδικος καὶ νὰ κλεισθῆ πίσω στὸ κελλί του, πρὸς γενικὴν ἀνακούφισιν ὅλων ἐκείνων, ποὺ ἦσαν μάρτυρες στὸ τραγικὸ του παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα γινόταν γνωστὴ ἡ μετατροπὴ τῆς ποινῆς του σὲ ἰσόβια δεσμά. Τύχη μιὰ φορά!...

Αὐτὴ ἡ ἀπίστευτη περίπτωσις δὲν εἶνε μοναδική. Στὴν ἴδια χώρα κάποιος ἄλλος κακοποιὸς καταδικάστηκε σὲ θάνατο, ἐπειδὴ σκότωσε τὴ γυναίκα του. Τὴν ὥρα ὅμως τῆς ἐκτελέσεως τὸ σχοινὶ κόπηκε τρεῖς φορὲς κι' ἔτσι ὁ μελλοθάνατος εἶχε ὅλα τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαιώματα νὰ ζήσῃ καὶ δέχτηκε τὰ συγχωρητήρια τῶν παριστάμενων γιὰ τὴν μεγαλειώδη νίκη του πρὸς τὸν θάνατο.

Λίγον καιρὸ κατόπιν, σινέβη πάλιν ἕνα παρόμοιο θαῦμα στὸ Μάντσεστερ. Ὁ μελλοθάνατος κατάδικος ποὺ θὰ κρεμοῦσαν ἦταν πολὺ παχὺς καὶ οἱ ἁρμόδιοι σκέφτηκαν νὰ φέρουν ἕνα ἀνθλογο σχοινὶ, ποὺ ν' ἀντέχῃ στὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Μόλις ὅμως ὁ δῆμος ἑτοιμάστηκε νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ, ἀκούστηκε ἕνα «γκοὺτ» κι' ὁ ἑτοιμοθάνατος βρέθηκε ξαπλωμένος στὸ ἔδαφος. Τὸ σχοινὶ εἶχε κοπῆ στὰ δυὸ σὰν σπαράγγι. Ἕνα νέο καὶ φερὸ σχοινὶ ἀντικατέστησε τότε τὸ κομμένο. Ἀλλὰ κι' αὐτό, κατὰ μυστηριώδη τρόπο, κόπηκε ξαφνικά. Κι' ἔτσι κι' ὁ μελλοθάνατος αὐτὸς τὴ γλύτωσε...

Καμμὰ φορὰ ὅμως συμβαίνει μὲ τοὺς δὲ ἀγχόνης θανατωμένους καὶ κάτι ἄλλο. Ἐνῶ δηλαδὴ μένουν ἀρκετὴ ὥρα κρεμασμένοι, ὅταν τοὺς κατεβάζουν ἀπὸ τὴν ἀγχόνη εἶνε ἀκόμα ζωντανοί!...

Πῶς γίνεται αὐτό;

Φαίνεται πὼς δὲν τοὺς βάζουν καλὰ τὴ θηλειὰ οἱ δήμοι.

Πάντως, στοὺς τυχεροὺς αὐτοὺς καταδίκους χαρίζεται κατόπιν ἡ μετριάζεται ἡ ποινή.

Ἄλλοι πάλιν κατάδικοι — στὴν Ἀμερικὴ αὐτοὶ — ἔχωναν στὸ λαιμό τους, προκειμένου νὰ κρεμασθοῦν, ἕναν μεγὸ σωλήνα, κι' ἔτσι ὅταν τοὺς κατέβαζαν ἀπ' τὴν ἀγχόνη, ζοῦσαν ἀκόμα. Ἔτσι γλύτωναν ἀπὸ τὸν θάνατο, μὰ τοὺς μυρίστηκαν γρίγγορα καὶ δὲν εἶχε πειὰ πέρασι ἡ ποινήρία τους...